

Sintonitzats amb la bona música

La ràdio musical de les comarques gironines ha donat un important nombre de professionals que han fet carrera a les grans cadenes estatals i nacionals. Els detectors d'èxits, formats en emissores locals als anys vuitanta i noranta, s'han anat adaptant als canvis i han passat de la creació a la prescripció d'èxits.

Text > **CARLES PUJOL AUPÍ**, periodista

Quan les FM estereofòniques van començar a brillar pel dial, es van convertir en el millor aliat de les companyies discogràfiques per a la difusió de potencials èxits musicals. Ens situem en el canvi de dècada, i les cançons es van convertint en l'ingredient principal de moltes emissores noves.

Fa quaranta anys, qui volia sentir el nou treball discogràfic dels seus artistes predilectes quasi només podia fer-ho per la ràdio. L'audiència esperava pacientment que sonés aquella nova cançó, i amb un xic de sort podia enregistrar-la en una cinta de casset, mentre aquell *single* o elapé no arribava a les botigues. Quina màgia, quins nervis, quin desig

difícil de controlar per part dels oients i quin poder de les emissores de ràdio per, d'una banda, fer créixer l'audiència i, de l'altra, deixar-se estimar per les grans i petites discogràfiques.

Als anys vuitanta, era habitual rebre la visita a les emissores dels *promocioneros*, que cantaven les excel·lències dels seus catàlegs i intentaven

>> Carles Ayats (al control) amb Lluís Arté (a la peixera) i Lluís Serra, a Ràdio Popular de Figueres. Any 1982.

que entressin de forma regular en les programacions. Cada emissora acostumava a rebre, quasi setmanalment, un paquet de discos, de vinil, amb les novetats més recents. Però no només això: les locutores i locutors amb més presència en antena també eren obsequiats per les discogràfiques amb discos de 45 o 33 revolucions per minut amb aquell segell estampat que deia una cosa així com «còpia promocional, prohibida la venda» i que, amb els anys, s'han anat convertint en objecte de col·leccionisme.

També era un esdeveniment, sobretot per a les emissores de comarques, rebre la visita de molts artistes, novells i consagrats, que feien rutes maratòniques pel país concedint entrevistes per donar a conèixer les seves noves gravacions. Visites llampec, moltes vegades, però que teixien lligams de complicitat entre el presentador i els artistes que, disc a disc, anaven passant per les emissores per parlar de les seves cançons i, amb un xic de sort, protagonitzar una firma de discos o fer un concert de petit format.

Enmig d'aquest panorama, les ràdios de les comarques gironines van tenir un paper molt destacat en la irrupció del nou fenomen del rock cantat en català sorgit a finals dels vuitanta. La llibertat

>> Lluís Arté i Carles Pujol als estudis de Cadena 100 Figueres. Any 1992. (FOTO: ÀNGEL REYNAL)

de programació de què encara gaudien moltes emissores dependents de grans cadenes, sumada a l'entusiasme i la complicitat de les noves ràdios municipals, va anar de bracet amb grups com Sopa de Cabra, Sangtraït, Els Pets, Sau o

Lax'n'Busto i les seves cases discogràfiques, Salseta Discos, Picap o Discmedi. La llavor, que culminaria amb un Palau Sant Jordi ple de gom a gom, es va anar regant des de les petites (i no tan petites) emissores del país.

La força de la ràdio musical a les comarques gironines va lligada a un gran nombre de professionals que han fet el seu recorregut més enllà de les nostres terres i s'han convertit en peces destacades en l'àmbit català o estatal. Amb el risc de deixar-me molts noms, n'hi ha un munt que van viure els inicis en emissores de les comarques gironines, que tenen una llarga trajectòria i que

>> Àngels Ortiz, Joan Girona i Marta Fornés a Ràdio Salt. (Foto: 17190 UNIVERSALT)

L'audiència esperava pacientment que sonés aquella nova cançó, i amb un xic de sort podia enregistrar-la en una cinta de casset, mentre aquell single o elapé no arribava a les botigues

>> Jordi Jordà i Jordi Finazzi lliurant una guitarra a un oient de 40 Principales a Girona.

segueixen en actiu tallant el bacallà des de llocs de direcció o coordinació, com ara Toni Sánchez (40 Principales), Miquel Corral (Cadena Dial), Edu Salas (Onda Cero Música, Onda Madrid, M80, 40 Principales, Cadena 100, Rock FM i Kiss FM), Jordi Finazzi (director general de PRISA Música), Jordi Casoliva (que, sense ser gironí, va començar a fer ràdio al Baix Empordà) (40 Principales, Cadena 100), Lluís Arté (Cadena 100 i Rock FM) o Xavi Dalmau (Ràdio Flaixbac).

Aquest excel·lent planter i molts altres grans professionals van anar fent camí en emissores que van donar molta importància a la programació musical, des del grup SER (com 40 Principales o M-80), la COPE (com Cadena 100), aquella Cadena 13, Ràdio Costa Brava o Ràdio Olot, Ràdio Grup i un munt d'emissores municipals, com ara Ràdio Alt Empordà i les de Platja d'Aro, Palamós, l'Escala, Vilafant, Ripoll, Banyoles o la municipal de Salt.

Actualment, les emissores musicals conviuen amb el nou consum de cançons a través d'Internet des de YouTube, Spotify i altres plataformes. Han perdut el paper dominador, però mantenen un rol de prescriptors, quan parlem de novetats, i de selectores quan recuperen el calaix dels records. Ara potser no és tan important sonar a la ràdio per

>> Edu Salas, d'M80, amb la cantant de The Pretenders, Chrissie Hynde.

(FOTO: ARXIU EDU SALAS)

aconseguir un èxit, però també és de gran ajuda. Els camins de la promoció han canviat, s'han diversificat, però la ràdio musical hi continua sent. Abans eren descobridores d'èxits i artistes, ara s'adapten als nous escenaris de la viralització i procuren estar al dia dels nous gustos de les audiències potencials per elaborar les seves llistes.

De fet, la música forma part de les nostres vides, i molts dels nostres records van lligats a cançons que ens han arribat en un concert, una discoteca i, sobretot, la ràdio, aquella que ens ha explicat qui és qui i que ens ha despertat l'atenció per un grup, un cantant i, molt especialment, una tornada, una melodia o una lletra; en definitiva, una cançó.